

کشاده ز کس سخن ز جنت آبل چشمت
نهاده لاله ز سو و ابحان دل صد غم
زبان کشیده چو تپتی بر زلفش سوسن
دو با کلاه و شقایق چو مردم آینه
کهی چو باد به پستان مزاجی اندر دست
کهی چو ساقی مستان کجف گرفته باغ

نشاط و غیش جوانی بوی گل غنیمت ده
که حافظ بنویسد بر رسول غیر بلاغ

عالم اگر دکنه و منش او در کف
که بکشم می طرب و در بکشد ز غمی شرف
درف کرم ز کس نیست این دل بر کف
که چه سخن ای بر دکنه من هر طرف
از غم بر روی تو هم بکشد پیشی شد
به که درین راه که غم غم زین شرف
بر روی دوست کی نشود دست کش جان
کس نروده است ازین جهان تیر او بد
چندان ز پرورم هر جان کن سکندر
یا در پدید میکنند این سیرت اطفال
من بخیال زاهد می گوشتن طبع نه
بچه ز هر طرف میزند چکف و لب
بچرخ زاهدان نقش جوانی اتقان
مست ریاست مستجاب ده بده و کف
بار و منش از زبان جوانی غافل
مونی شهر بیگ چون لقمه شکر بگرد

حافظ اگر قدم زنه در راه آن شوق
بد تو در پیش نشود همت شکر کف

زبان خامه نزار و سربیان فرقت
و کز نه شرح و هم با تو درستان فرقت
ریفیق نیل خیا لیم هم کاشکیب
قربن آتش بجران بهقران فرقت
درین صفت غم که بر میزد وصال
بهر سینه و نیاید سیر زمان فرقت
سرمیکه بر سر گردون بفرخید و دم
بر آستان نهادم بر آستان فرقت

چگونه باز کف بال در هوای وصال
که ریخت من غم در آستان فرقت
کنون چه چاره کنم در کجایم کردانی
فتا و زورق صبرم ز بادنا فرقت
بسی غمنا که کشتی نوح غم شود
ز موج شوق تو دور بگردم بیکران فرقت
فراق و بجز که آورد در جهان با
که روی بجز سینه و طاق باغ فرقت
چگونه دعوی وصلت کنم بجان کنده
تم و کس با و در کف غمنا فرقت
ز سو ز بجز در کف کباب و دور یاز
در ام خون جگر مخورم ز خون فرقت
فلک کفر چو سرم دید برین شوق
بیت کشتی صبرم بر میان فرقت

پسای شوقی که زان در بشدی حافظ
بدست بچرخد ای کر غمنا فرقت

کسی مباد چو من مسته بملای فراق
که غم من همه بکشد در برای فرقت
غریب عاشق تبدیل فقیر کردی
کشت خجسته ایام در دهان فرقت